

„ДЖЕРЕЛО“ — ДУША НАРОДНА

наша історія. Сумний настрій — сумної хочеться співати, веселий — веселої.

Ярослав Карнисевич:

— Людина, яка співає народну пісню, краще розуміє свій народ і поважає його.

Люба Руцак:

— Я не уявляю свого життя без народної пісні, повірте.

До речі, у свій час Люба просто не визнавала народної пісні, віддавала перевагу естрадній, сама чудово грала на гітарі, вважала, що її голос не для народної пісні. Але коли прийшла кілька разів на репетиції ансамблю, вникла в суть самих пісень, вони її захопили. Послухайте у її виконанні весільну сирітську пісню «Ой подруженьки, ви голубоньки» і самі переконаєтеся, що для неї пісня.

В. КОВАЛЬЧУК.

**В. о. редактора
Л. СТУПЧУК.**

студенти та викладачі Ровенського інституту культури.

А створився колектив так. У 1986 році студенти на чолі з молодим викладачем Раїсою Цапун виїхали у фольклорну експедицію в польські райони області. Вдалося записати і почути стільки оригінальних, напівзабутих народних пісень, що виникла потреба дати їм нове життя, поки не зникли зовсім. Створити ансамбль взявся студент Іван Синельников, який до цього працював у славнозвісному «Льонку». Кістяк ансамблю склали учасники фольклорної експедиції — студенти 3—4 курсів. З часом прийшли в колектив й інші студенти.

Два роки існує ансамбль, а за цей час уже дав до сотні концертів в області, в Києві, у Львові. І скрізь, де б не виступали студенти, реак-

ція залу була однозначною: бурхливі оплески і щире запрошення прийти ще раз.

— Іване, — запитую в керівника ансамблю Синельникова, — чому назвали ансамбль «Джерело»?

— Джерело — це чиста, прозора вода. А репертуар нашого ансамблю — пісні, які дійшли до нас у первозданній красі, в аутентичному виконанні. І ми намагаємося виконувати їх не академічно, як, до речі, це роблять більшість професійних народних колективів, а саме так, як це роблять у тій місцевості, де ми записали. Чистота води і чистота української народної пісні. Тому й «Джерело».

Що значить для учасників ансамблю українська народна пісня?

Рая Цапун:

— Сама пісня, це наше життя, наша культура,

Біля ялинки в центрі міста в новорічну ніч завжди багатолюдно. Шум, сміх, жарти. То в одному, то в іншому колі заводять пісню, яка тут же згасає, перебіта іншою. Словом, як завжди в багатолюдді, в час загальних веселощів.

І раптом... щедрівки, колядки. Та такі, що й старшими забуті давно, не кажучи вже про молодь. Як злагоджено, з душею звучать! І співає їх гурт зовсім молодих хлопців та дівчат. Люди спочатку з подивом, оточивши тісним колом, спостерігали за ними, а потім, видно зачеплені за живе фольклором, про який давно і забувати почали, стали потроху і собі наспівувати.

Очевидно, більшість і не підозрювала, що ці прекрасні пісні та колядки подарував їм фольклорний ансамбль «Джерело», учасники якого. —